

derfor. Smidlertid kan jeg ikke ønske at gjøre det, førend jeg har udtalt mig om en beslægtet Sag, hvorom jeg ønsker at høre den ærede Ministers Mening. Den Sag, der her foreligger, har jo især sin Betydning for de Dele af Sjælland, som opdyrkes; den anden Materie, jeg vil berøre, har derimod en langt større Betydning for en Deel af Sjællands Bøer — thi det er Bøjorderne, jeg nu vil tale om — end den har for Landet. Der bestaaer en Lovgivning, Forordn. 18de Octbr. 1811, som paalægger en Afgift af 2 Skjæpper Bøg paa hver Tønde Land ved Salg fra den Ene til den Anden, og dette Paalæg kan forhøies til een Tønde Bøg. Den vedkommende § lyder saaledes: „Ved enhver Forandring af Eier forhøies den aarlige Afgift med 2 Skjæpper Bøg, indtil den har naaet een Tønde Bøg pr. Tønde Land, hvorefter ingen yderligere Forhøielse i samme bør finde Sted.“ Denne Bøyrde kan maaskee slet ikke siges at være for stor, hvor Jorjerne ere af god Bestaaffenhed, og et saadant Paalæg paa en Tønde Land udmærket Jord i Nærheden af Kjøbstaden til Ræmmerkassen, altsaa til Afholdelse af Communes almindelige Udgifter, kan maaskee være meget hensigtsmæssigt; men der hvor Jorjerne ere af mindre god Bestaaffenhed, bliver det en saadan Bøyrde, at det under mange Omstændigheder vil forhindre en Udskykning, som kunde bringe disse Jorder til at blive bedre dyrkede og brugte. Jeg skulde derfor ønske at høre den ærede Ministers Mening, om han er tilbøielig til at gaae ind paa et Forslag, som hæver denne Bestemmelse og overfører Afgiften paa Hartkornet istedetfor paa Tønde Land. Naar man foretager en saadan Forandring, saa vil den betydelige og skadelige Virkning af dette Paalæg falde bort. Jeg troer vistnok, at der paa flere Steder er sleet Salg efter Bevilling, hvor dette Paalæg ikke er blevet krævet, men det var jo bedre, at man fik en almindelig Lovbestemmelse derom, saaledes at der ikke mere derved blev lagt nogen Hindring i veien for Udskykningen. Ved en meget langsom Stigning og ved at holde sig til en boniteret Tønde Land istedetfor til en almindelig Tønde Land vilde man efterhaanden kunne skaffe Ræmmerkassen den samme

Fordeel og skaffe Jornden en saadan Omsetning, at den kunde blive Gjenstand for Drift. Det var kun dette, jeg vilde udtale og, hvis den ærede Minister vilde give et Svar derpaa, høre dette, inden jeg tager Forslaget tilbage.

Indenrigsministeren ad interim: Saaledes som Sagen for Dieblisset stiller sig for mig, maa jeg sige, at jeg vil have nogen Betænkelse ved, at gjøre Forandringer i den omtalte bestaaende Bestemmelse. Det er nemlig en bestemt Afgift, der paahviler vedkommende Eier af Kjøbstadsjorder; det er en reel Bøyrde, der hviler paa Eiendommen, som vedkommende Eier ved Kjøbet har paataget sig. Det staaer derfor for mig i dette Dieblis, som om det vilde være betænkeligt at forandre Normen, hvorefter denne Afgift udredes, ligesom ogsaa Kjøbstæderne maaskee vilde lide et Afsvævn, som de ikke godt kunne taale, naar en saadan Forandring foregik, hvorved denne Afgift blev nedsat. Det forekommer mig imidlertid, at dette Forhold antager en saadan privatretlig Charakter, at man nok kunde forandre det for de enkelte Bøer saaledes, at naar visse Communalbestyrelse og vedkommende Eier bleve enige om visse Bestemmelser, kunde Ministeriet approbere samme. Jeg maa forøvrigt tilføie, at Forholdet er mig temmelig fremmed, da jeg ikke har haft nogen Sag, som staaer i Forbindelse med det, under Behandling, og jeg er derfor ikke ganske sikker paa, om jeg maaskee ikke kan have begaaet en eller anden Feiltagelse i hvad jeg har ytret. Hvis imidlertid den ærede Rigsrådsmand i det Forslag, han atter vil indbringe, skulde ville optage Noget desangaaende, skal det være mig en Fornøielse nærmere at forhandle med ham, for om muligt at raade Bod paa de af ham paapegede Ulemper.

Udsærling: Jeg kan i dette Dieblis ikke ønske mere, end hvad den ærede Minister har tilbudt. Kun skal jeg gjøre opmærksom paa, at Communerens Krav er, saavidt jeg har kunnet forstaae, ikke bleven til i det Dieblis, da Jorjerne gik over til Eierne af Stederne i Bøyrerne, da de bleve udskykkede til dem, hvorimod det er blevet paalagt ved senere Lov.